

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **obec Morávka**, se sídlem Morávka 599, Pražmo, zast. JUDr. Filipem Jirouskem, advokátem se sídlem Preslova 361/9, Ostrava, proti žalovanému: **Obecní úřad Raškovice**, se sídlem Raškovice 207, Pražmo, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **RWL System a.s.**, se sídlem 28. října 250/285, Hulváky, Ostrava, adresa pro doručování: Morávka 201, Pražmo, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 8. 2017, č. j. 22 A 117/2017 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 87 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Zásah spatřovala ve vydání územního souhlasu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 737/2017/SÚ/Olš/328, jímž bylo osobě zúčastněné na řízení RWL System a.s. (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“), povoleno realizovat stavbu „Oplocení pozemku“ na pozemku parc. č. 3683/38 v kat. území Morávka.

[2] Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že žalovanému byla dne 10. 5. 2017 doručena žádost osoby zúčastněné na řízení o územní souhlas pro záměr oplocení pozemku parc. č. 3683/38 od pozemku parc. č. 3683/20; plot měl být z drátěných panelů jedlově zelené barvy o rozměrech 180 x 250 cm se zabetonovanými sloupky a měl být umístěn ve dvou úsecích cca po 10 m před a za betonovou opěrnou zídkou. Této žádosti žalovaný dne 22. 6. 2017 vyhověl a vydal se stavbou oplocení územní souhlas. V něm popsal stavbu a uvedl její funkci spočívající v oddělení plochy sjezdovky od pozemní komunikace. Konstatoval soulad s územním plánem stěžovatelky i to, že záměr poměry v území podstatně nemění, ani nevyžaduje nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

[3] Z Územního plánu stěžovatelky soud zjistil, že pozemek, na němž se nachází stavba plotu, je zahrnut do ploch „OS – občanské vybavení – tělovýchovná a sportovní zařízení“, což jsou dle bodu I. A. f. 1. 1. 3 plochy zastavěné a zastavitelné.

[4] K namítanému omezení v přístupu do garáže stěžovatelky krajský soud uvedl, že v řízení nebyla tvrzena ani prokázána existence sjezdu ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ani existence soukromoprávní služebnosti, která by byla se záměrem neslučitelná. Problematika přístupu k nemovitostem bez napojení na veřejné komunikace je řešena předpisy práva občanského. Nejedná se proto o skutečnost, kterou by byl žalovaný při vydávání územního souhlasu povinen řešit.

[5] Souhlas stěžovatelky, jakožto vlastníka sousedního pozemku, nebyl nutný. Oplocení je od jejího pozemku vzdáleno více než 2 metry, a proto na něj dopadá výluka uvedená v § 96 odst. 3 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), v části věty za posledním středníkem. Soud rovněž nemá za to, že by bylo povinností žalovaného zdůvodňovat, proč tento souhlas není potřebný, neboť v územním souhlasu postačí uvedení pozitivních skutečností, dokládajících splnění zákonných požadavků. Tím je implicitně vyjádřeno, že ostatní skutečnosti stavební úřad nepovažuje za rozhodné pro danou věc.

[6] Zjevně nedůvodná je i námitka, že nebylo vyžádáno stanovisko Lesů ČR, s. p., jakožto vlastníka veřejné dopravní infrastruktury k možnosti a způsobu napojení povolené stavby, neboť oplocení se z povahy věci na dopravní infrastrukturu nenapojuje. Stanovisko Lesů ČR, s. p., jakožto vlastníka sousedních pozemků doloženo bylo.

[7] Skutečnost, že oplocením došlo k zamezení přístupu do stěžovatelčiny garáže, resp. k zamezení možnosti veřejnosti užívat sjezdovku k výstupu na vrchol Travného, není v rozporu se zákonem. Změna poměrů, která by bránila vydání územního souhlasu, musí být podstatná, což již s ohledem na minimální prostorové nároky povolované stavby je prakticky vyloučeno. Dopad na dosavadní užívání pozemku bez právního důvodu nemůže představovat změnu poměrů v území, relevantní pro rozhodování stavebního úřadu.

[8] Námitka rozporu povolované stavby s územním plánem nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Provedeným dokazováním bylo zcela najisto postaveno, že sporné oplocení se nachází v zastavitelném území stěžovatelky, a je tedy s územním plánem v souladu. Stavební zákon spojuje možnost vydání územního souhlasu jak s územím již

zastavěným, tak s územím, vymezeným v územním plánu jako zastavitelné. Právě v posléze jmenovaném území se pozemek se stavbou oplocení nachází.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud dostatečně neposoudil otázku podstatné změny poměrů v území, jeho vypořádání je kusé, tudíž nepřezkoumatelné. Navíc je v přímém rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudkem ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014 – 38, ve kterém soud uvedl, že zjednodušený proces umístění záměru do území územním souhlasem je určen primárně pro nekonfliktní záměry, u nichž se nepředpokládá střet ani s veřejnými právy, ani s právy vlastníků sousedních nemovitostí.

[11] Posuzovaným záměrem bylo podstatně zasaženo jak do zájmů veřejných, tak do soukromých práv stěžovatelky, coby vlastníka přilehlé nemovitosti. Stavba plotu omezuje volný přístup do krajiny. Přilehlá sjezdovka slouží jako spojnice intravilánu obce Morávky a vrcholu Tráveného a je a byla širokou veřejností hojně využívána (např. v rámci známé vytrvalostní soutěže Beskydská Sedmička). Výstavbou plotu bylo užívání sjezdovky jakožto přístupového bodu do volné krajiny znemožněno.

[12] Krajským soudem konstatované „minimální prostorové nároky požadované stavby“ jsou ničím nepodložené a neodráží skutečný stav věci na místě samém. Při ohledání na místě samém by soud zjistil, že stavba oplocení zamezuje přístupu do volné krajiny přilehlé veřejné komunikace (cesty) právě v místech, kde je tento přístup v širším okolí jediný možný. Uvedená cesta totiž vede horizontálně k příkrému svahu, který je v daném místě navíc zpevněn vysokou kamennou zídkou dlouhou asi 100 m. Závěr krajského soudu o bezvýznamnosti povolované stavby je tudíž nesprávný, nemá oporu v provedeném dokazování a je navíc nepřezkoumatelný.

[13] Užitím zjednodušeného postupu se stavební úřad nemůže vyhnout posouzení občanskoprávních námitek, tím spíše se tomuto posouzení nemůže vyhnout krajský soud. V podané žalobě stěžovatelka doložila, že realizací stavebního záměru došlo k faktickému zamezení přístupu ke garáži nacházející se v budově č. p. 559, postavené na pozemku par. č. st. 2211 v kat. území Morávka, který je v jejím vlastnictví. V podání ze dne 9. 8. 2017 stěžovatelka soudu, vysvětlila, jak ke ztrátě přístupu k nemovitosti došlo. Současně soudu sdělila spisovou značku řízení vedeného před Okresním soudem ve Frýdku-Místku, kterým se domáhá povolení nezbytné cesty, a to mimo jiné v rozsahu dotčeného příjezdu ke garáži.

[14] S ohledem na uvedené se domnívá, že faktická ztráta možnosti příjezdu k nemovitosti představuje podstatnou změnu poměrů, pro niž je vyloučeno, aby ve věci stavebního záměru rozhodoval žalovaný pouhým stavebním souhlasem.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stavba plotu v délce 2 × 10 m kopíruje stávající komunikaci, která dále pokračuje do stávajícího chatoviště a navazuje na další lesní komunikace, kterými je zajištěn volný přístup do krajiny. Volný pohyb po sjezdovce, která je v některých částech velmi svažitá, nelze akceptovat, neboť by jím docházelo k vyšlapávání travního porostu a vzniku vodní eroze, obnažování kamenného podloží a zvýšení nákladů pro údržbu sjezdovky pro zimní období. Přístup do garáže z místní komunikace nebyl řešen, protože okolní pozemky jsou ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a nejsou zatíženy břemenem s možností užívání pozemku k přejezdu technikou jiného vlastníka. Stavba je navíc ve větší vzdálenosti než 2 m od stavby oplocení. V neposlední řadě je nutno uvést, že rolba není vozidlo určené k provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný je přesvědčen, že zjednodušený proces umístění záměru do území územním souhlasem zcela odpovídá podmínkám území, jsou dodržena veškerá ustanovení stavebního zákona.

[16] Vlastník stavby je nejprve povinen uzavřít s vlastníkem pozemku smlouvu, která mu bude umožňovat užívat pozemek k požadovanému účelu a tato smlouva musí být vložena do katastru nemovitostí, aby mohla být při stavebním řízení zohledněna. Žalovaný souhlasí s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení, že tvrzení stěžovatelky jsou zavádějící a neúplná.

[17] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ani jedna z námitek stěžovatelky není pravdivá. Stavba plotu žádným způsobem neomezuje volný přístup do krajiny. Zcela nesmyslné jsou také soukromoprávní důvody.

[18] Sporné parcely slouží již od samotného pořízení výhradně k provozování lyžařského areálu Morávka Sviňorky, který je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Ta je vlastníkem nejen všech okolních pozemků, které stěžovatelka sama a zcela dobrovolně prodala s vědomím, že je již nebude nadále využívat, ale i technologií a vybavení, které jsou pevně spojeny s budovou p. č. 2211v kat. území Morávka. Stěžovatelka nebyla nikdy provozovatelem lyžařského areálu. Všechna tato zařízení, stejně jako přípojku vody, elektřiny, odpadních vod, včetně čističky stěžovatelka prodala již v dávné minulosti. Veškerá tato zařízení jsou v majetku osoby zúčastněné na řízení a tato je jejich jediným uživatelem a zároveň provozovatelem lyžařského areálu. Stalo se tak na základě jednohlasného rozhodnutí všech zastupitelů, které proběhlo na veřejném zasedání zastupitelstva obce dne 12. prosince 2001.

[19] Oplocení je nutné, protože na uvedených parcelách je instalováno mnoho nebezpečných zařízení ve vysoké pořizovací hodnotě. V současné době navíc probíhá řádně povolena stavba večerního lyžování a je tedy více než žádoucí, aby tento pozemek byl řádně zajištěn. Dalším důvodem oplocení byl právě stěžovatelkou zmiňovaný závod „Beskydská sedmička“, při jehož průběhu si mnoho závodníků krátilo cestu přes pozemky sjezdovky, v důsledku čehož docházelo nejen k devastaci travnaté plochy a dalších porostů, ale především ke znečištění odhozenými odpadky a fekáliemi. Všechny tyto následky šly k tíži osoby zúčastněné na řízení.

[20] Přístupu ke garáži se stěžovatelka sama a zcela dobrovolně zbavila tím, že veškeré okolní pozemky v minulosti prodala. Nelze ani opomenout, že garáž byla zkolaudována a

doposud slouží výhradně k provozu rolby pro úpravu lyžařského areálu. Právě z tohoto důvodu nebyl příjezd ke garáži nijak zpevněn a nevede k ní ani žádná komunikace.

[21] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 s. ř. s.) a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů; ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[23] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[24] Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jde o srozumitelně odůvodněné rozhodnutí, ze kterého je zcela zřejmé, proč krajský soud žalobu posoudil jako nedůvodnou. V souladu s dispoziční zásadou, která správní soudnictví ovládá, předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu obsah a kvalita žaloby, resp. jednotlivých žalobních bodů. Zcela obecné a ničím nepodložené námitce o zamezení veřejnosti v dosavadní možnosti užívat pozemek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení k výstupu na vrchol Travného, odpovídá obecné odůvodnění soudu, dle kterého dopad na dosavadní užívání pozemku bez právního důvodu, nemůže představovat změnu poměrů v území, relevantní pro rozhodování stavebního úřadu. Nesouhlas stěžovatelky s posouzením soudu sám o sobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.

[25] Argumentuje-li stěžovatelka porušením soukromých práv, resp. povinností krajského soudu vypořádat její občanskoprávní námitky, pak tato argumentace nemá oporu ve zjištěném právním stavu. Stěžovatelce nesvědčí žádné služebnosti či jiné soukromoprávní tituly přechodu či průjezdu přes pozemek ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Nad rámec soud uvádí, že podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu není právo věcného břemene spočívající v průchodu a průjezdu přes pozemek dotčeno tím, že vlastník svůj věcným břemenem zatížený pozemek oplotí a opatří uzamykatelnou bránou, pokud klíč od této brány vydá osobám oprávněným z věcného břemene (srov. např. rozsudek NS ze dne 20. 4. 2005, sp. zn. 22 Cdo 2941/2004). Obdobně nebyla v řízení prokázána existence sjezdu či cesty k obslužné budově ve vlastnictví stěžovatelky ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

[26] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s věcným posouzením krajského soudu. V § 103 stavebního zákona jsou uvedeny stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce

nevyžadující stavební povolení ani ohlášení, mezi které dle tohoto paragrafu odst. 1 písm. e) č. 14 patří také oplocení. Veškerá oplocení bez ohledu na své „parametry“ (rozměry, použitý materiál, způsob provedení, místo, kde budou prováděny) mohou za splnění dalších podmínek být povolována na základě územního souhlasu. Ostatně i dle stavebního zákona č. 50/1976 Sb., bylo oplocení drobnou stavbou, k jejíž realizaci postačovalo ohlášení stavebnímu úřadu (§ 55 odst. 2 starého stavebního zákona).

[27] Územní souhlas může vydat stavební úřad, pokud obdrží oznámení o záměru, záměr má být v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat, obsahuje-li závazné stanovisko dotčeného orgánu podmínky, je-li takovým závazným stanoviskem vyjádřen nesouhlas, pokud záměr podléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu.

[28] Shora uvedené zákonem stanovené podmínky byly v projednávané věci splněny včetně v kasační stížnosti rozporované změny poměrů v území. K žádosti o souhlas byl připojen zákres umístění plotu ve snímku katastrální mapy a také k ní bylo připojeno souhlasné závazné stanovisko SCHKO Beskydy ze dne 27. 4. 2017, která neshledala negativní vliv stavby na krajinný ráz, chráněné typy přírodních stanovišť a živočišných a rostlinných druhů. Dále bylo dodáno souhlasné vyjádření Lesů ČR, s. p., jakožto vlastníka sousedních pozemků. Sporné drátěné oplocení, zelené barvy, o rozměru 180 x 250 cm, se zabetonovanými sloupky, které mělo být umístěno ve dvou úsecích cca po 10 m před a za betonovou opěrnou zídkou, za účelem omezené volného přístupu na sjezdovku, není stavbou, která by vzhledem ke svému charakteru a účelu mohla mít zásadní vliv na urbanistické či architektonické hodnoty v území, či jiným způsobem (nadměrným hlukem, emisemi či jinými negativními vlivy) vyvolat podstatnou změnu poměrů v území.

[29] Závěry Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 As 189/2014 na projednávanou věc nedopadají, protože se týkaly zcela odlišného skutkového stavu. Soud zde posuzoval nárůst hluku a emisí a jejich dopad na území, způsobených povoleným záměrem stavby zařízení pro výrobu elektrické energie. Takovou změnu poměrů v území sporné oplocení vyvolat nemůže.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu